

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 48

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

23 lutego 2011

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych** ⁽¹⁾ 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 165/2011 z dnia 22 lutego 2011 r. przewidujące odliczenia od niektórych kwot połowowych dla makreli przydzielonych Hiszpanii na 2011 r. oraz na kolejne lata z powodu przełowienia w 2010 r.** 11

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 166/2011 z dnia 22 lutego 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 14

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2011/121/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 21 lutego 2011 r. ustanawiająca ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania oraz stany alarmowe dla zapewniania służb żeglugi powietrznej na lata 2012–2014 ⁽¹⁾ 16

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz.U. L 300 z 14.1.2009).... 19

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2011/7/UE

z dnia 16 lutego 2011 r.

w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽³⁾ ma zostać wprowadzony szereg istotnych zmian. Pożądane jest, aby ze względów przejrzystości i racjonalizacji dyrektywa ta została przekształcona.
- (2) W ramach rynku wewnętrznego większość towarów i usług dostarczanych jest przez podmioty gospodarcze innym podmiotom gospodarczym oraz organom publicznym na zasadzie odroczenia płatności, zgodnie z którą dostawca pozostawia swojemu klientowi czas na zapłacenie faktury, w terminie uzgodnionym przez strony, określonym w fakturze dostawcy lub przewidzianym przez prawo.
- (3) Wiele płatności w transakcjach handlowych między podmiotami gospodarczymi lub między podmiotami gospodarczymi a organami publicznymi dokonywanych jest po terminie uzgodnionym w umowie lub określonym w ogólnych warunkach handlowych. Chociaż towary zostały dostarczone, a usługi wyświadczone,

wiele odpowiadających im faktur płaconych jest długo po terminie. Takie opóźnienia w płatnościach mają negatywny wpływ na płynność finansową i komplikują zarządzanie finansami przedsiębiorstw. Wpływa to również na ich konkurencyjność i rentowność, gdy z powodu opóźnień w płatnościach wierzyciel zmuszony jest sięgać do zewnętrznych źródeł finansowania. Ryzyko takich negatywnych skutków znacznie wzrasta w okresach spowolnienia gospodarczego, kiedy uzyskanie dostępu do finansowania jest trudniejsze.

- (4) Ułatwienia w ramach sądowego dochodzenia roszczeń związanych z opóźnieniami w płatnościach przewidziano już w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽⁴⁾, w rozporządzeniu (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych ⁽⁵⁾, w rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającym postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽⁶⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ⁽⁷⁾. Jednakże aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, konieczne jest ustanowienie przepisów uzupełniających.
- (5) Przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość prowadzenia swojej działalności na rynku wewnętrznym na warunkach zapewniających, aby operacje transgraniczne nie pociągały za sobą większego ryzyka niż sprzedaż krajowa. Jeśli istniałyby zasadniczo różne zasady stosowane do operacji krajowych i transgranicznych, mogłoby dojść do zniekształcenia konkurencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 22.9.2010, s. 42.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 stycznia 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 200 z 8.8.2000, s. 35.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 15.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1.

- (6) W swoim komunikacie z dnia 25 czerwca 2008 r., zatytułowanym „Najpierw myśl na małą skalę» – Program »Small Business Act« dla Europy», Komisja podkreśliła, że należy ułatwiać małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) dostęp do finansowania i rozwinąć otoczenie prawne i biznesowe sprzyjające terminowym płatnościom w transakcjach handlowych. Należy zauważyć, że na organach publicznych spoczywa w związku z tym szczególna odpowiedzialność w tym zakresie. Kryteria definicji MŚP znajdują się w zaleceniu Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącym definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw ⁽¹⁾.
- (7) Jednym z działań priorytetowych przewidzianych w komunikacie Komisji z dnia 26 listopada 2008 r., zatytułowanym „Europejski plan naprawy gospodarczej”, jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz promowanie przedsiębiorczości między innymi poprzez zapewnienie, aby należności za dostawy i usługi, w tym również wobec MŚP, były regulowane co do zasady w ciągu jednego miesiąca, w celu zmniejszenia ograniczeń w płynności finansowej.
- (8) Zakres niniejszej dyrektywy powinien ograniczać się do płatności dokonywanych jako wynagrodzenia w transakcjach handlowych. Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować transakcji z udziałem konsumentów, odsetek związanych z innymi płatnościami, na przykład z płatnościami wynikającymi z prawa czekowego i wekslowego, lub z płatnościami w formie odszkodowań, łącznie z płatnościami towarzystw ubezpieczeniowych. Państwa członkowskie powinny ponadto móc wykluczyć długi, które są przedmiotem postępowania upadłościowego, w tym postępowania mających na celu restrukturyzację długu.
- (9) Niniejsza dyrektywa powinna regulować wszystkie transakcje handlowe niezależnie od tego, czy mają one miejsce między przedsiębiorstwami prywatnymi lub publicznymi, lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, uwzględniając fakt, że organy publiczne dokonują znacznych płatności na rzecz przedsiębiorstw. Niniejsza dyrektywa powinna zatem również regulować wszystkie transakcje handlowe między głównymi wykonawcami a ich dostawcami i podwykonawcami.
- (10) Fakt, że niniejsza dyrektywa obejmuje wolne zawody, nie powinien zobowiązywać państw członkowskich do traktowania ich jako przedsiębiorstw lub kupców do celów nieobjętych zakresem niniejszej dyrektywy.
- (11) Dostawa towarów oraz świadczenie usług za wynagrodzeniem, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, powinny obejmować także projektowanie i wykonawstwo robót publicznych oraz robót budowlanych i inżynieryjno-ładowych.
- (12) Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników w większości państw członkowskich z uwagi na naliczanie niskich lub zerowych odsetek za opóźnienia w płatnościach lub powolne procedury ściągania należności. Konieczna jest więc zdecydowana zmiana w kierunku kultury szybkich płatności, w ramach której wszelkie zapisy uniemożliwiające naliczanie odsetek należy zawsze uznawać za rażąco nieuczciwy warunek umowy lub praktykę, w celu odwrócenia tej tendencji i zniechęcenia do przekraczania terminów płatności. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla wierzycieli za poniesione koszty oraz, między innymi, na zapisie, że wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe.
- (13) W związku z powyższym należy przewidzieć przepis, zgodnie z którym terminy płatności w przypadku umów między przedsiębiorstwami nie powinny co do zasady przekraczać 60 dni kalendarzowych. Mogą jednakże zaistnieć okoliczności, w których przedsiębiorstwa będą wymagać dłuższych terminów płatności, na przykład w sytuacji przyznania kredytu handlowego swoim klientom. Dlatego też należy utrzymać możliwość wyraźnego uzgadniania przez strony terminów płatności dłuższych niż 60 dni kalendarzowych, pod warunkiem jednak, że takie przedłużenie nie będzie rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.
- (14) Z myślą o zapewnieniu spójności ustawodawstwa unijnego, do celów niniejszej dyrektywy powinna mieć zastosowanie definicja „instytucji zamawiających” zawarta w dyrektywie 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽²⁾ oraz w dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽³⁾.
- (15) Ustawowe odsetki za opóźnienia w płatnościach powinny być naliczane za każdy dzień jako odsetki proste zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającym zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów ⁽⁴⁾.
- (16) Niniejsza dyrektywa nie powinna zobowiązywać wierzycieli do żądania zapłaty odsetek za opóźnienia w płatnościach. W przypadku opóźnień w płatnościach niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać wierzycielowi naliczanie odsetek za takie opóźnienia w płatnościach bez uprzedniego powiadomienia o niedokonaniu płatności lub innego podobnego powiadomienia przypominającego dłużnikowi o obowiązku zapłaty.
- (17) Płatność dłużnika powinna być uważana za opóźnioną, a zatem uprawniającą do odsetek za opóźnienia w płatnościach, w przypadku gdy wierzyciel nie dysponuje należną kwotą w stosownym terminie, pod warunkiem że wypełnił swoje zobowiązania prawne i umowne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1.

- (18) Faktury równają się wezwaniom do zapłaty i są ważnymi dokumentami w łańcuchu transakcji dostawy towarów i świadczenia usług, między innymi do celów ustalenia terminów płatności. Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny popierać systemy dające pewność prawną w odniesieniu do dokładnej daty otrzymania faktur przez dłużników, w tym w dziedzinie fakturowania elektronicznego, gdzie otrzymanie faktur mogłoby być poparte elektronicznym dowodem; system ten jest częściowo zarządzany w oparciu o przepisy dotyczące fakturowania zawarte w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾.
- (19) Konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach, aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach. Koszty odzyskiwania należności powinny obejmować również odzyskiwanie kosztów administracyjnych oraz rekompensatę za koszty wewnętrzne poniesione z powodu opóźnień w płatnościach, w odniesieniu do których niniejsza dyrektywa powinna przewidzieć stałą minimalną kwotę, którą można połączyć z odsetkami za opóźnienia w płatnościach. Rekompensata w postaci stałej kwoty powinna mieć na celu ograniczenie kosztów administracyjnych i wewnętrznych związanych z odzyskiwaniem należności. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności powinna zostać ustalona bez naruszania przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi sąd krajowy może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika.
- (20) Oprócz rozszczenia o zapłatę stałej kwoty na pokrycie kosztów odzyskiwania należności wierzyciele powinni mieć również rozszczenie o zwrot pozostałych kosztów odzyskiwania należności, które ponoszą z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Do tych kosztów zalicza się w szczególności koszty poniesione przez wierzycieli w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej.
- (21) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać prawa państw członkowskich do ustanawiania wyższych, a więc korzystniejszych dla wierzyciela, stałych kwot na poczet rekompensaty za koszty odzyskiwania należności ani do zwiększania tych kwot, między innymi w celu nadążania za inflacją.
- (22) Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody dla płatności w ratach lub płatności rozłożonych w czasie. Każda płatność rozłożona na raty lub rozłożona w czasie powinna być jednak dokonywana na uzgodnionych warunkach i z zastrzeżeniem przepisów dotyczących opóźnień w płatnościach określonych w niniejszej dyrektywie.
- (23) Co do zasady organy publiczne korzystają z bardziej bezpiecznych, przewidywalnych i trwałych źródeł dochodów niż przedsiębiorstwa. Ponadto warunki dostępu do finansowania w przypadku wielu organów publicznych są o wiele bardziej atrakcyjne niż w przypadku przedsiębiorstw. Jednocześnie organy publiczne, aby osiągnąć swoje cele, są w mniejszym stopniu niż w przypadku przedsiębiorstw prywatnych uzależnione od budowania trwałych stosunków handlowych z klientami. Długie terminy płatności i opóźnienia w płatnościach ze strony organów publicznych za towary i usługi prowadzą do nieuzasadnionych kosztów dla przedsiębiorstw. W związku z powyższym należy wprowadzić szczegółowe przepisy dotyczące transakcji handlowych związanych z dostawą towarów lub świadczeniem usług przez przedsiębiorstwa dla organów publicznych, które powinny przewidywać w szczególności terminy płatności nieprzekraczające co do zasady 30 dni kalendarzowych, chyba że umowa wyraźnie stanowi inaczej, i pod warunkiem że jest to obiektywnie uzasadnione szczególnym charakterem lub szczególnymi elementami umowy, ale w żadnym razie nieprzekraczające 60 dni kalendarzowych.
- (24) Należy jednak uwzględnić specyficzną sytuację organów publicznych prowadzących działalność gospodarczą o charakterze przemysłowym lub handlowym, oferujących towary lub usługi na rynku jako przedsiębiorstwa publiczne. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć pod pewnymi warunkami możliwość wydłużania ustawowego terminu płatności do maksymalnie 60 dni kalendarzowych.
- (25) Szczególnie niepokojąca, jeśli chodzi o opóźnienia w płatnościach, jest sytuacja ochrony zdrowia w wielu państwach członkowskich. Systemy opieki zdrowotnej, jako podstawowy składnik europejskiej struktury socjalnej, często muszą godzić indywidualne potrzeby z dostępnymi środkami finansowymi, ponieważ ludność Europy się starzeje, ponieważ oczekiwania rosną i ponieważ medycyna idzie naprzód. Wszystkie systemy muszą stawić czoła wyzwaniom polegającym na takim określeniu priorytetów w dziedzinie opieki zdrowotnej, aby zapewniona została równowaga między potrzebami indywidualnego pacjenta a dostępnymi zasobami finansowymi. W związku z tym państwa członkowskie powinny móc zezwalać publicznym jednostkom udzielającym świadczeń zdrowotnych na pewną elastyczność w realizacji ich zobowiązań. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć pod pewnymi warunkami możliwość wydłużania ustawowego terminu płatności do maksymalnie 60 dni kalendarzowych. Państwa członkowskie powinny jednak dołożyć wszelkich starań, aby płatności w sektorze opieki zdrowotnej były dokonywane zgodnie z ustawowymi terminami płatności.
- (26) Aby osiągnięcie celów niniejszej dyrektywy nie zostało zagrożone, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w transakcjach handlowych maksymalny czas trwania procedury przyjęcia lub weryfikacji nie przekraczał co do zasady 30 dni kalendarzowych. Powinna jednak istnieć możliwość przedłużania procedury weryfikacji poza 30 dni kalendarzowych, na przykład w przypadku szczególnie złożonych umów, gdy jest to wyraźnie uzgodnione w umowie, w jakiegokolwiek dokumentacji przetargowej i jeżeli nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.
- (27) Instytucje unijne znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją organów publicznych, jeśli chodzi o ich finansowanie i stosunki handlowe. Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ stanowi, że stwierdzanie prawidłowości, zatwierdzanie

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

i realizacja płatności przez instytucje unijne muszą odbyć się w granicach czasowych określonych w jego przepisach wykonawczych. Takie przepisy wykonawcze zawarte są obecnie w rozporządzeniu Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego stosowanego do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ i wyszczególniają okoliczności, w jakich wierzyciele opłacony z opóźnieniem są uprawnieni do odsetek za zwłokę. W kontekście trwającego przeglądu tych rozporządzeń należy zapewnić, aby maksymalne terminy płatności przez instytucje unijne zostały zrównane z terminami ustawowymi mającymi zastosowanie do organów publicznych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

- (28) Niniejsza dyrektywa powinna zakazać nadużywania swobody zawierania umów na niekorzyść wierzyciela. W konsekwencji w przypadku gdy jakiś warunek w umowie lub praktyka dotyczące daty lub terminu płatności, stopy procentowej odsetek za opóźnienia w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności nie są uzasadnione warunkami przyznanymi wierzycielowi lub służą przede wszystkim temu, aby przysporzyć dłużnikowi dodatkowej płynności finansowej na koszt wierzyciela, może to zostać uznane za takie nadużycie. W tym celu oraz zgodnie z akademickim projektem wspólnych ram odniesienia wszelkie warunki umów lub praktyki rażąco odstępujące od dobrej praktyki handlowej oraz naruszające zasadę działania w dobrej wierze i rzetelność powinny być uznawane za nieuczciwe wobec wierzyciela. W szczególności jawne wykluczenie prawa do naliczania odsetek zawsze należy uważać za rażąco nieuczciwe, natomiast wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności należy uważać za rażąco nieuczciwe. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na przepisy krajowe dotyczące sposobu zawierania umów lub regulujące ważność warunków umów, które są nieuczciwe wobec dłużnika.
- (29) W kontekście wzmoczonych wysiłków mających na celu zapobieganie nadużyciom swobody zawierania umów ze szkodą dla wierzycieli organizacje oficjalnie uznane za reprezentujące przedsiębiorstwa oraz organizacje, które mają uzasadniony interes w reprezentowaniu przedsiębiorstw, powinny mieć możliwość wszczynania postępowań przed sądami krajowymi lub organami administracji w celu zapobiegania dalszemu stosowaniu warunków umów lub praktyk rażąco nieuczciwych wobec wierzyciela.
- (30) W celu przyczynienia się do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny wspierać i upowszechniać dobre praktyki, w tym poprzez wspieranie publikacji wykazu dobrych płatników.
- (31) Pożądane jest zapewnienie wierzycielom możliwości wykonywania klauzuli zastrzeżenia własności na zasadzie niedyskryminacji w całej Unii, jeśli takie zastrzeżenie

własności jest ważne na podstawie mającego zastosowanie przepisu krajowego wskazanego przez międzynarodowe prawo prywatne.

- (32) Niniejsza dyrektywa jedynie definiuje pojęcie „tytuł wykonawczy”, ale nie powinna regulować różnych procedur przymusowej egzekucji tego tytułu ani warunków wstrzymania lub zawieszenia egzekucji takiego tytułu.
- (33) Skutki opóźnień w płatnościach mogą działać odstraszająco jedynie wtedy, gdy towarzyszą im szybkie i skuteczne dla wierzyciela procedury ściągania należności. Procedury te powinny być dostępne dla wszystkich wierzycieli prowadzących działalność gospodarczą w Unii zgodnie z zasadą niedyskryminacji ustanowioną w art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (34) W celu ułatwienia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny zachęcać do korzystania z mediacji lub innych form alternatywnego rozstrzygnięcia sporów. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych⁽²⁾ ustanawia już ramy dla systemów mediacji na poziomie unijnym, w szczególności w przypadku sporów transgranicznych, nie stojąc na przeszkodzie w stosowaniu ich do wewnętrznych systemów mediacji. Państwa członkowskie powinny także zachęcać zainteresowane strony do opracowywania dobrowolnych kodeksów postępowania, mających w szczególności na celu przyczynienie się do wdrożenia niniejszej dyrektywy.
- (35) Należy zapewnić, aby procedury odzyskiwania należności w przypadku roszczeń bezspornych związanych z opóźnieniami w płatnościach w transakcjach handlowych były zakończone w krótkim okresie czasu, w tym za pomocą procedury przyspieszonej oraz niezależnie od kwoty długu.
- (36) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwalczanie opóźnień w płatnościach na rynku wewnętrznym, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary oraz skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podejmować działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (37) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią istotną zmianę w porównaniu z dyrektywą 2000/35/WE. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z tej dyrektywy.
- (38) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego oraz stosowania dyrektywy 2000/35/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 3.

(39) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania na swoje potrzeby i w interesie Unii własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP.

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich płatności, które stanowią wynagrodzenie w transakcjach handlowych.

3. Państwa członkowskie mogą wykluczyć długi, które są przedmiotem postępowania upadłościowego prowadzonego przeciw dłużnikowi, w tym postępowania mającego na celu restrukturyzację długu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „transakcje handlowe” oznaczają transakcje między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem;
- 2) „organ publiczny” oznacza każdą instytucję zamawiającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/17/WE oraz art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE, niezależnie od przedmiotu lub wartości umowy;
- 3) „przedsiębiorstwo” oznacza każdą organizację inną niż organ publiczny, działającą w ramach swojej niezależnej działalności gospodarczej lub zawodowej, nawet w przypadku gdy działalność ta prowadzona jest przez jedną osobę;
- 4) „opóźnienia w płatnościach” oznaczają płatności, które nie zostały dokonane w umownym lub ustawowym terminie, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w art. 3 ust. 1 lub w art. 4 ust. 1;
- 5) „odsetki za opóźnienia w płatnościach” oznaczają ustawowe odsetki za opóźnienia w płatnościach lub odsetki w wysokości uzgodnionej między przedsiębiorstwami, z zastrzeżeniem art. 7;
- 6) „ustawowe odsetki za opóźnienia w płatnościach” oznaczają odsetki proste za opóźnienia w płatnościach w wysokości równej sumie stopy referencyjnej i co najmniej ośmiu punktów procentowych;
- 7) „stopa referencyjna” oznacza jedno z następujących:
 - a) dla państw członkowskich, których walutą jest euro:

(i) stopę procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny do jego ostatnich głównych operacji refinansowania; albo

(ii) krańcową stopę procentową wynikającą z procedur przetargu o zmiennej stopie procentowej dla ostatnich głównych operacji refinansowania Europejskiego Banku Centralnego;

b) dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro – równoważną stopę procentową ustalaną przez ich krajowy bank centralny;

8) „należność” oznacza główną kwotę, która powinna być zostać zapłacona w umownym lub ustawowym terminie zapłaty, obejmującą także mające zastosowanie podatki, cła, opłaty lub koszty wymienione na fakturze lub w równoważnym wezwaniu do zapłaty;

9) „zastrzeżenie własności” oznacza porozumienie umowne, zgodnie z którym sprzedawca pozostaje właścicielem danego towaru do czasu zapłaty jego ceny w całości;

10) „tytuł wykonawczy” oznacza każdą decyzję, wyrok lub nakaz zapłaty wydane przez sąd lub inny właściwy organ, w tym również takie, które są tymczasowo wykonalne, niezależnie od tego, czy dotyczą płatności natychmiastowej czy w ratach, pozwalające wierzycielowi na dochodzenie swoich roszczeń względem dłużnika w drodze przymusowej egzekucji.

Artykuł 3

Transakcje między przedsiębiorstwami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w transakcjach handlowych między przedsiębiorstwami wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach bez konieczności przypomnienia, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) wierzyciel wypełnił swoje zobowiązania umowne i prawne; oraz
- b) wierzyciel nie otrzymał należności w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie jest odpowiedzialny za opóźnienie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby mająca zastosowanie stopa referencyjna odpowiadała:

- a) za pierwsze półrocze danego roku – stopie obowiązującej w dniu 1 stycznia tego roku;
- b) za drugie półrocze danego roku – stopie obowiązującej w dniu 1 lipca tego roku.

3. W przypadku gdy warunki określone w ust. 1 są spełnione, państwa członkowskie zapewniają:

- a) aby wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach od dnia następującego po dacie płatności lub terminie płatności określonych w umowie;
- b) w przypadku gdy data lub termin płatności nie zostały ustalone w umowie, aby wierzyciel był uprawniony do odsetek za opóźnienia w płatnościach po upływie któregośkolwiek z następujących terminów:

(i) 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania przez dłużnika faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

(ii) w przypadku gdy data otrzymania faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty nie jest pewna, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

(iii) w przypadku gdy dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed otrzymaniem towarów lub usług, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

(iv) w przypadku gdy procedura przyjęcia lub weryfikacji, za pomocą której ma zostać potwierdzona zgodność towarów lub usług z umową, przewidziana jest w ustawie lub w umowie i jeśli dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed datą takiego przyjęcia lub weryfikacji lub w dniu ich dokonywania, 30 dni kalendarzowych od tej daty.

4. W przypadku gdy przewidziana jest procedura przyjęcia lub weryfikacji, za pomocą której ma zostać potwierdzona zgodność towarów lub usług z umową, państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalny czas trwania tej procedury nie przekraczał 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu art. 7.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin płatności ustalony w umowie nie przekraczał 60 dni kalendarzowych, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu art. 7.

Artykuł 4

Transakcje między przedsiębiorstwami a organami publicznymi

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, wierzyciel był uprawniony po upływie terminu określonego w ust. 3, 4 lub 6 do ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach, bez konieczności przypomnienia, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) wierzyciel wypełnił swoje zobowiązania umowne i prawne; oraz
- b) wierzyciel nie otrzymał należności w odpowiednim czasie, chyba że dłużnik nie jest odpowiedzialny za opóźnienie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby mająca zastosowanie stopa referencyjna odpowiadała:

- a) w pierwszym półroczu danego roku – stopie obowiązującej w dniu 1 stycznia tego roku;
- b) w drugim półroczu danego roku – stopie obowiązującej w dniu 1 lipca tego roku.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach transakcji handlowych, w których dłużnikami są organy publiczne:

- a) termin płatności nie przekraczał żadnego z następujących terminów:
 - (i) 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania przez dłużnika faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty;

(ii) w przypadku gdy data otrzymania faktury lub równoważnego wezwania do zapłaty nie jest pewna, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

(iii) w przypadku gdy dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed otrzymaniem towarów lub usług, 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług;

(iv) w przypadku gdy procedura przyjęcia lub weryfikacji, za pomocą której ma zostać potwierdzona zgodność towarów lub usług z umową, przewidziana jest w ustawie lub w umowie i jeśli dłużnik otrzyma fakturę lub równoważne wezwanie do zapłaty przed datą takiego przyjęcia lub weryfikacji lub w dniu ich dokonywania, 30 dni kalendarzowych od tej daty;

b) data otrzymania faktury nie podlegała porozumieniu umownemu między dłużnikiem a wierzycielem.

4. Państwa członkowskie mogą wydłużyć termin, o którym mowa w ust. 3 lit. a), do maksymalnie 60 dni kalendarzowych w odniesieniu do:

- a) każdego organu publicznego prowadzącego działalność gospodarczą o charakterze przemysłowym lub handlowym, oferującego towary lub usługi na rynku i podlegającego jako przedsiębiorstwo publiczne wymogom przejrzystości określonym w dyrektywie Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw⁽¹⁾;
- b) jednostek publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych, należycie uznanych do tych celów.

Jeżeli państwo członkowskie podejmie decyzję o wydłużeniu terminów zgodnie z niniejszym ustępem, wysła Komisji sprawozdanie dotyczące tego wydłużenia do dnia 16 marca 2018 r.

Na tej podstawie Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wskazujące, które państwa członkowskie wydłużyły terminy zgodnie z niniejszym ustępem i uwzględniające wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, w szczególności na MŚP. Sprawozdaniu temu towarzyszą wszelkie stosowne wnioski.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby maksymalny czas trwania procedury przyjęcia lub weryfikacji, o której mowa w ust. 3 lit. a) ppkt (iv), nie przekraczał 30 dni kalendarzowych od daty otrzymania towarów lub usług, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że nie jest to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu art. 7.

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin płatności ustalony w umowie nie przekraczał terminów przewidzianych w ust. 3, chyba że w umowie wyraźnie ustalono inaczej i pod warunkiem że jest to obiektywnie uzasadnione szczególnym charakterem lub szczególnymi elementami umowy, oraz aby w żadnym przypadku nie przekraczał on 60 dni kalendarzowych.

Artykuł 5

Harmonogramy płatności

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa stron do uzgadniania harmonogramów płatności w ratach, z zastrzeżeniem stosownych przepisów mającego zastosowanie prawa krajowego. W takich przypadkach, gdy którakolwiek z rat nie zostanie zapłacona w uzgodnionym terminie, odsetki i rekompensata przewidziane w niniejszej dyrektywie naliczane są wyłącznie na podstawie zaległych kwot.

Artykuł 6

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 EUR w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatnościach stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych zgodnie z art. 3 lub 4.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby stała kwota, o której mowa w ust. 1, była płacona bez konieczności przypomnienia jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela.

3. Oprócz stałej kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej.

Artykuł 7

Nieuczciwe warunki umów i praktyki

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby warunek umowy lub praktyka dotyczące daty lub terminu płatności, stopy procentowej odsetek za opóźnienia w płatnościach lub rekompensaty za koszty odzyskiwania należności uznawane były za niepodlegające wykonaniu albo stanowiły podstawę do roszczenia o odszkodowanie, jeśli są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

Przy rozpoznaniu, czy warunek umowy lub praktyka są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela w rozumieniu akapitu pierwszego, bierze się pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym również:

- wszelkie rażące odstępstwa od dobrej praktyki handlowej, naruszające zasadę działania w dobrej wierze i rzetelność;
- charakter towaru lub usługi; oraz

c) czy dłużnik ma jakikolwiek obiektywny powód odstąpienia od ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach, od terminów płatności, o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 3 lit. a), art. 4 ust. 4 oraz art. 4 ust. 6, lub od stałej kwoty, o której mowa w art. 6 ust. 1.

2. Do celów ust. 1 warunek umowy lub praktykę, które wykluczają odsetki za opóźnienia w płatnościach, uznaje się za rażąco nieuczciwe.

3. Do celów ust. 1 warunek umowy lub praktykę, które wykluczają rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 6, uznaje się za rażąco nieuczciwe.

4. Państwa członkowskie zapewniają adekwatne i skuteczne środki w interesie wierzycieli i konkurentów, aby zapobiec dalszemu stosowaniu warunków umów i praktyk, które są rażąco nieuczciwe w rozumieniu ust. 1.

5. Środki, o których mowa w ust. 4, obejmują również przepisy, zgodnie z którymi organizacje oficjalnie uznane za reprezentujące przedsiębiorstwa lub organizacje, które mają uzasadniony interes w reprezentowaniu przedsiębiorstw, mogą zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego wszczynać postępowania przed sądami lub przed właściwymi organami administracji w związku z tym, że warunki umów lub praktyki są rażąco nieuczciwe w rozumieniu ust. 1, tak aby mogły one zastosować odpowiednie i skuteczne środki mające na celu zapobieżenie dalszemu ich stosowaniu.

Artykuł 8

Przejrzystość i podnoszenie świadomości

1. Państwa członkowskie zapewniają przejrzystość w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, w tym poprzez publiczne udostępnianie mającej zastosowanie stopy procentowej ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach.

2. Komisja publicznie udostępnia w Internecie informacje na temat aktualnych ustawowych stóp procentowych odsetek, które mają zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich w przypadku opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

3. W stosownych przypadkach państwa członkowskie wykorzystują profesjonalne publikacje, kampanie promocyjne lub wszelkie inne środki funkcjonalne w celu podnoszenia świadomości na temat środków zaradczych w przypadku opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

4. Państwa członkowskie mogą zachęcać do opracowywania kodeksów szybkich płatności, które przewidują jasno określone terminy płatności i właściwy sposób postępowania w przypadku jakichkolwiek spornych płatności lub wszelkie inne inicjatywy, które prowadzą do rozwiązania kluczowego problemu opóźnień w płatnościach i przyczyniają się do rozwoju kultury szybkich płatności, wspierającej cel niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9**Zastrzeżenie własności**

1. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego wskazanymi przez międzynarodowe prawo prywatne, aby sprzedawca mógł zastrzec własność towarów do czasu zapłaty ich ceny w całości, jeśli między kupującym a sprzedawcą przed dostawą towarów wyraźnie została uzgodniona klauzula zastrzeżenia własności.
2. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać przepisy dotyczące płatności już uiszczonych przez dłużnika.

Artykuł 10**Procedura odzyskiwania należności w przypadku roszczeń bezspornych**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby tytuł wykonawczy mógł być uzyskany, w tym również za pomocą procedury przyspieszonej i niezależnie od kwoty długu, co do zasady w ciągu 90 dni kalendarzowych od wniesienia pozwu lub wniosku przez wierzyciela do sądu lub innego właściwego organu, pod warunkiem że spór nie dotyczy długu lub kwestii proceduralnych. Państwa członkowskie wykonują swój obowiązek zgodnie ze swoimi odpowiednimi krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi.
2. Krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne muszą przewidywać stosowanie takich samych warunków w odniesieniu do wszystkich wierzycieli prowadzących działalność gospodarczą w Unii.
3. Przy obliczaniu terminu, o którym mowa w ust. 1, nie uwzględnia się:
 - a) czasu na dostarczenie dokumentów;
 - b) wszelkich opóźnień spowodowanych przez wierzyciela, takich jak czas niezbędny do poprawienia wniosków.
4. Niniejszy artykuł nie narusza przepisów rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

Artykuł 11**Sprawozdanie**

Do dnia 16 marca 2016 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu temu towarzyszą wszelkie stosowne wnioski.

Artykuł 12**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymogów art. 1–8 i 10 do dnia 16 marca 2013 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że zawarte w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić w życie przepisy, które są korzystniejsze dla wierzyciela niż przepisy niezbędne do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

4. Podczas transpozycji niniejszej dyrektywy państwa członkowskie mogą zdecydować, czy wykluczyć umowy zawarte przed dniem 16 marca 2013 r.

Artykuł 13**Uchylenie**

Dyrektywa 2000/35/WE traci moc ze skutkiem od dnia 16 marca 2013 r. bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów jej transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia jej stosowania. Ma jednak nadal zastosowanie do umów zawartych przed tą datą, do których niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania zgodnie z art. 12 ust. 4.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 14**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 lutego 2011 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

MARTONYI J.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Dyrektywa 2000/35/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 1 ust. 1
art. 1	art. 1 ust. 2
art. 2 pkt 1 akapit pierwszy	art. 2 pkt 1
art. 2 pkt 1 akapit drugi	art. 2 pkt 2
art. 2 pkt 1 akapit trzeci	art. 2 pkt 3
art. 2 pkt 2	art. 2 pkt 4
—	art. 2 pkt 5
—	art. 2 pkt 6
—	art. 2 pkt 7 wprowadzenie
—	art. 2 pkt 8
art. 2 pkt 3	art. 2 pkt 9
art. 2 pkt 4	art. 2 pkt 7 lit. a)
art. 2 pkt 5	art. 2 pkt 10
art. 3 ust. 1 lit. a)	art. 3 ust. 3 lit. a)
art. 3 ust. 1 lit. b) wprowadzenie	art. 3 ust. 3 lit. b) wprowadzenie
art. 3 ust. 1 lit. b) ppkt (i)	art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt (i)
art. 3 ust. 1 lit. b) ppkt (ii)	art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt (ii)
art. 3 ust. 1 lit. b) ppkt (iii)	art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt (iii)
art. 3 ust. 1 lit. b) ppkt (iv)	art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt (iv)
—	art. 3 ust. 4
—	art. 3 ust. 5
art. 3 ust. 1 lit. c)	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 1 lit. d) zdanie pierwsze i trzecie	—
art. 3 ust. 1 lit. d) zdanie drugie	art. 2 ust. 7 lit. b)
—	art. 3 ust. 2
—	art. 4
—	art. 5
—	art. 6 ust. 1
—	art. 6 ust. 2
art. 3 ust. 1 lit. e)	art. 6 ust. 3

Dyrektywa 2000/35/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 3 ust. 2	—
art. 3 ust. 3	art. 7 ust. 1
—	art. 7 ust. 2
—	art. 7 ust. 3
art. 3 ust. 4	art. 7 ust. 4
art. 3 ust. 5	art. 7 ust. 5
—	art. 8
art. 4	art. 9
art. 5 ust. 1, 2 i 3	art. 10 ust. 1, 2 i 3
art. 5 ust. 4	—
—	art. 10 ust. 4
—	art. 11
art. 6 ust. 1	—
—	art. 12 ust. 1
art. 6 ust. 2	art. 12 ust. 3
art. 6 ust. 3	art. 1 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 12 ust. 2
art. 6 ust. 5	—
—	art. 12 ust. 4
—	art. 13
art. 7	art. 14
art. 8	art. 15
—	załącznik

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 165/2011

z dnia 22 lutego 2011 r.

przewidujące odliczenia od niektórych kwot połowowych dla makreli przydzielonych Hiszpanii na 2011 r. oraz na kolejne lata z powodu przełowienia w 2010 r.

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006⁽¹⁾, w szczególności jego art. 105 ust. 1 i 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwotę połowową dla makreli w obszarze VIIIc, IX oraz X oraz w wodach UE obszaru CECAF 34.1.1. przydzielono Hiszpanii na rok 2010 rozporządzeniem Rady (UE) nr 53/2010⁽²⁾ a na rok 2011 – rozporządzeniem Rady (UE) nr 57/2011⁽³⁾.
- (2) Kwota połowowa dla makreli na 2010 r. została zmniejszona wskutek wymiany pomiędzy Hiszpanią a Francją i Portugalią zgodnie z art. 20 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽⁴⁾.
- (3) Komisja wykryła niespójności w danych dostarczonych przez Hiszpanię dotyczących połowów makreli w 2010 r., porównując te dane zapisane i przedstawione na różnych etapach łańcucha wartości – od połowu po wprowadzenie do obrotu po raz pierwszy. Niespójności te zostały następnie potwierdzone w drodze wielu audytów, wizyt kontrolnych i inspekcji przeprowadzonych w Hiszpanii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1224/2009. Dowody zebrane podczas śledztwa pozwalają Komisji stwierdzić, że przedmiotowe państwo członkowskie przekroczyło w 2010 r. kwotę połowową dla makreli o 19 621 ton.

- (4) Zgodnie z art. 105 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 Komisja dokonuje odliczeń od przyszłych kwot połowowych danego państwa członkowskiego, gdy ustali, że to państwo członkowskie przekroczyło kwoty połowowe, które zostały mu przyznane.
- (5) Artykuł 105 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 przewiduje, że odliczeń od kwot połowowych należy dokonywać w roku następnym lub kolejnych latach, stosując mnożniki określone w tym ustępie.
- (6) Odliczenia stosowane do przełowienia w 2010 r. były wyższe niż kwota połowowa przydzielona Hiszpanii w 2011 r. dla przedmiotowego stada.
- (7) Wspomniane stado makreli znajduje się obecnie w bezpiecznych granicach biologicznych, a naukowcy uważają, że ten stan ma szansę utrzymać się w przewidywalnej przyszłości. Natychmiastowe i całkowite zastosowanie odliczenia od kwoty połowowej dla makreli przydzielonej Hiszpanii na 2011 r. doprowadziłyby do zupełnego zamknięcia tego łowiska w 2011 r. Ze względu na szczególne okoliczności tej sytuacji takie całkowite zamknięcie łowiska może wiązać się z poważnym ryzykiem nadmiernych skutków społeczno-gospodarczych zarówno dla sektora rybołówstwa jak i powiązanego z nim przemysłu przetwórczego. Biorąc pod uwagę wszystkie te elementy oraz uwzględniając cele wspólnej polityki rybołówstwa w tym konkretnym przypadku za właściwe uznano dokonanie odliczeń niezbędnych do odzyskania kwoty przełowienia przez okres 5 lat, od roku 2011 do roku 2015 oraz, jeśli to konieczne, dokonanie dalszych odliczeń od kwoty połowowej dla makreli, która będzie przydzielona w latach następujących bezpośrednio po wspomnianym okresie.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwotę połowową dla makreli (*Scomber scombrus*) w obszarze VIIIc, IX i X oraz w wodach UE obszaru CECAF 34.1.1., przydzieloną Hiszpanii na 2011 r. rozporządzeniem (UE) nr 57/2011, zmniejsza się w sposób określony w załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 21 z 26.1.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 27.1.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

Artykuł 2

Kwotę połowową dla makreli (*Scomber scombrus*) w obszarze VIIIc, IX oraz X oraz wodach UE obszaru CECAF 34.1.1, która może być przydzielona Hiszpanii w latach 2012-2015 oraz, jeśli to konieczne, kwotę połowową dla tego samego stada, która może być przydzielona Hiszpanii w latach następnych, zmniejsza się w sposób określony w załączniku.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 lutego 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAAŁĄCZNIK

Stado	Początkowa kwota na 2010 r.	Dostosowana kwota na 2010 r.	Połowy stwierdzone w 2010 r.	Różnica pomiędzy kwotą a połowami (przełowienie)	Mnożnik określony w art. 105 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 (przełowienie * 2)	Odliczenie w 2011 r.	Odliczenie w 2012 r.	Odliczenie w 2013 r.	Odliczenie w 2014 r.	Odliczenie w 2015 r. i, jeśli to konieczne, w kolejnych latach
MAC/8C3411	27 919	24 604	44 225	- 19 621 (79,7 % kwoty na 2010 r.)	- 39 242	4 500	5 500	9 748	9 747	9 747

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 166/2011**z dnia 22 lutego 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 23 lutego 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 lutego 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	IL	122,2
	MA	69,8
	TN	117,7
	TR	100,7
	ZZ	102,6
0707 00 05	JO	204,2
	MK	140,7
	TR	161,8
	ZZ	168,9
0709 90 70	MA	41,8
	TR	81,9
	ZZ	61,9
0805 10 20	EG	59,5
	IL	78,1
	MA	56,7
	TN	42,2
	TR	68,9
	ZZ	61,1
0805 20 10	IL	152,5
	MA	92,6
	US	107,8
	ZZ	117,6
	0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN
IL		119,3
JM		73,5
MA		113,5
PK		34,8
TR		55,0
ZZ		77,7
0805 50 10		EG
	MA	46,8
	TR	55,8
	ZZ	57,1
0808 10 80	CA	91,7
	CM	53,6
	CN	105,4
	MK	50,2
	US	127,3
	ZZ	85,6
0808 20 50	AR	111,4
	CL	102,8
	CN	58,9
	US	116,0
	ZA	102,6
	ZZ	98,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 lutego 2011 r.

ustanawiająca ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania oraz stany alarmowe dla zapewniania służb żeglugi powietrznej na lata 2012–2014

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/121/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (rozporządzenie ramowe) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 691/2010 z dnia 29 lipca 2010 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2096/2005 ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej ⁽²⁾ zobowiązuje Komisję do przyjęcia ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania.
- (2) Komisja przeprowadziła w dniu 27 maja 2010 r. konsultacje dotyczące podejścia i procesów służących ustaleniu ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania, angażując wszystkie zainteresowane strony wymienione w art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 549/2004.
- (3) Dnia 29 lipca 2010 r. Komisja powołała organ weryfikujący skuteczność działania, zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) nr 691/2010, aby wspomagał ją we wdrażaniu systemu skuteczności działania.
- (4) Organ weryfikujący skuteczność działania przygotował we współpracy z EASA propozycje ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania, które w dniu 2 sierpnia 2010 r. przedstawiono do konsultacji zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 691/2010.

(5) Zaproponowane przez organ weryfikujący skuteczność działania ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania dotyczące ochrony środowiska, przepustowości i efektywności pod względem kosztów sprawdzono wspólnie z EASA pod kątem ich zgodności z nadrzędnymi celami w zakresie bezpieczeństwa.

(6) Dnia 27 września 2010 r. organ weryfikujący skuteczność działania przekazał Komisji zalecenia dotyczące ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania na lata 2012–2014 w formie sprawozdania uzasadniającego każde z zaleceń wraz z opisem założeń i powodów leżących u podstaw ustalenia tych celów i zawierającego w załączeniu dokument konsultacyjny podsumowujący proces konsultacji, a także dokument stanowiący odpowiedź na uwagi, obrazujący, w jakim zakresie uwagi zostały uwzględnione w trakcie przygotowywania zaleceń dla Komisji.

(7) Ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania opierają się na informacjach, jakimi Komisja i organ weryfikujący skuteczność działania dysponowali na dzień 24 listopada 2010 r. Na podstawie prognoz przekazanych Komisji i organizacji Eurocontrol przez państwa członkowskie zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1794/2006 ⁽³⁾ ustalona dla całej Unii przeciętna stawka jednostkowa dla służb żeglugi powietrznej na trasie wyniesie 55,91 EUR w 2014 r. (wyrażona w wartościach rzeczywistych według wartości EUR w 2009 r.), z pośrednimi wartościami rocznymi wynoszącymi 58,38 EUR w 2012 r. i 56,95 EUR w 2013 r. Wartości te uwzględniają najnowsze przewidywane koszty po stronie Eurocontrol i obejmują jednorazową obniżkę dla państw członkowskich UE w wysokości 0,69 EUR za trasową jednostkę usługową w 2011 r. Komisja, uwzględniając sprawozdanie organu weryfikującego skuteczność działania oraz wzrost wydajności, jakiego można się spodziewać dzięki stopniowemu i skoordynowanemu wdrożeniu wszystkich elementów drugiego pakietu dotyczącego jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, jest zdania, że ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania dotyczące efektywności pod względem kosztów mogą zostać ustalone na poziomie niższym, niż przewidują najnowsze skonsolidowane plany państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 341 z 7.12.2006, s. 3.

- (8) Centralny plan zarządzania ruchem lotniczym w Europie, na bieżąco aktualizowany dokument, który stanowi wspólnie uzgodnioną mapę drogową obejmującą zarówno fazę opracowania, jak i fazę wdrożenia programu SESAR, został zatwierdzony przez Radę dnia 30 marca 2009 r.⁽¹⁾. Zawiera on polityczną wizję i nadrzędny cel Komisji w odniesieniu do jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz jej technologicznego filara w kluczowych obszarach działalności, dotyczących bezpieczeństwa, ochrony środowiska, przepustowości i efektywności pod względem kosztów, a ustalenie ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania powinno zostać uznane za część procesu służącego realizacji tych ambitnych zadań.
- (9) W pierwszym okresie odniesienia dla systemu skuteczności działania Komisja, wspierana przez EASA, powinna ocenić i zatwierdzić kluczowe wskaźniki skuteczności działania dotyczące bezpieczeństwa, w celu zapewnienia odpowiedniego rozpoznania ryzyka związanego z bezpieczeństwem, jego ograniczenia i zarządzania nim. Państwa członkowskie powinny monitorować i publikować te kluczowe wskaźniki skuteczności działania i mogą ustalać odpowiadające im cele.
- (10) W zastosowaniu rozporządzenia (UE) nr 691/2010, motyw 18, art. 10 i 13, załącznik II pkt 1.2 oraz załącznik III pkt 1, cele w zakresie skuteczności działania na poziomie krajowym lub na poziomie funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej nie muszą konieczności być takie same jak ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania; powinny one być zgodne z ogólnounijnymi celami w zakresie skuteczności działania. Plany skuteczności działania na poziomie krajowym lub na poziomie funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej powinny odzwierciedlać tę zgodność.
- (11) Ocena przez Komisję planów i celów w zakresie skuteczności działania na poziomie krajowym lub na poziomie funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej powinna być kompleksowa i opierać się na osiągnięciu właściwej równowagi między poszczególnymi celami, z uwzględnieniem uzasadnionych kompromisów między poszczególnymi obszarami skuteczności działania, a także nadrzędnych celów w zakresie bezpieczeństwa. Powinna ona uwzględniać także kontekst lokalny, w szczególności dla państw o niskich stawkach jednostkowych lub objętych „europejskim mechanizmem wsparcia”, na przykład już podjęte środki ograniczania kosztów, koszty planowane dla specjalnych programów służących zwiększeniu skuteczności działania w określonych obszarach działalności, a także specyfikę sytuacji uwzględniającą zarówno sukcesy, jak i porażki. W zastosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 691/2010 ocena ta powinna odpowiednio uwzględniać rozwój sytuacji, jaki nastąpił pomiędzy datą przyjęcia ogólnounijnych celów w zakresie skuteczności działania a datą oceny. W ocenie należy także wziąć pod uwagę postęp poczyniony przez państwa członkowskie od czasu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1070/2009⁽²⁾ odnośnie do poszczególnych kluczowych obszarów skuteczności działania, a w szczególności w zakresie efektywności pod względem kosztów.
- (12) W zastosowaniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1794/2006 państwa członkowskie powinny mieć możliwość przeniesienia strat lub zysków, które poniosły lub uzyskały do 2011 r. włącznie.
- (13) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania

Dla okresu odniesienia rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2012 r. i kończącego się dnia 31 grudnia 2014 r. ogólnounijne cele w zakresie skuteczności działania są następujące:

- cel dotyczący ochrony środowiska: poprawa o 0,75 % wskaźnika przeciętnej horyzontalnej efektywności lotu na trasie w 2014 r. w porównaniu do sytuacji z 2009 r.;
- cel dotyczący przepustowości: poprawa w zakresie przeciętnego opóźnienia w zarządzaniu przepływem ruchu lotniczego, tak aby uzyskać maksymalne opóźnienie wynoszące 0,5 minuty na lot w 2014 r.;
- cel dotyczący efektywności pod względem kosztów: obniżka ustalonej dla całej Unii przeciętnej stawki jednostkowej dla służb żeglugi powietrznej na trasie z 59,97 EUR w 2011 r. do 53,92 EUR w 2014 r. (wyrażona w wartościach rzeczywistych według wartości EUR w 2009 r.), z pośrednimi wartościami rocznymi wynoszącymi 57,88 EUR w 2012 r. i 55,87 EUR w 2013 r.

Artykuł 2

Stany alarmowe

1. Dla wszystkich kluczowych wskaźników skuteczności działania stosowanych w odniesieniu do okresu odniesienia stan alarmowy uruchamiający mechanizm ostrzegawczy, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 691/2010, stanowi odchylenie w roku kalendarzowym o przynajmniej 10 % rzeczywistego ruchu zarejestrowanego przez organ weryfikujący skuteczność działania w stosunku do prognoz ruchu, o których mowa w art. 3.

2. Dla wskaźnika efektywności pod względem kosztów stan alarmowy odnoszący się do zmian kosztów, uruchamiający mechanizm ostrzegawczy, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 691/2010, stanowi odchylenie w roku kalendarzowym o przynajmniej 10 % rzeczywistych kosztów na poziomie ogólnounijnym zarejestrowanych przez organ weryfikujący skuteczność działania w stosunku do ustalonych kosztów odniesienia, o których mowa w art. 3.

Artykuł 3

Założenia

Artykuły 1 i 2 niniejszej decyzji opierają się na następujących założeniach:

- prognozowany ruch na poziomie ogólnounijnym, wyrażony w milionach trasowych jednostek usługowych: 108 776 000 w 2012 r., 111 605 000 w 2013 r. i 114 610 000 w 2014 r.;
- prognozowane ustalone koszty odniesienia na poziomie ogólnounijnym (wyrażone w wartościach rzeczywistych według wartości EUR w 2009 r.): 6 296 000 000 EUR w 2012 r., 6 234 000 000 EUR w 2013 r. i 6 179 000 000 EUR w 2014 r.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2009/320/WE (Dz.U. L 95 z 9.4.2009, s. 41).

⁽²⁾ Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 34.

*Artykuł 4***Korekta ogólnounijnych celów**

Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 691/2010 Komisja podejmuje decyzję o korekcie ogólnounijnych celów ustalonych w art. 1, jeśli przed rozpoczęciem okresu odniesienia posiada istotne dowody potwierdzające, że początkowe dane, założenia i uzasadnienie użyte do określenia początkowych ogólnounijnych celów są już nieważne.

*Artykuł 5***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Plany skuteczności

działania na poziomie krajowym lub na poziomie funkcjonalnych bloków przestrzeni powietrznej przyjęte po dniu 1 stycznia 2012 r. stosuje się wstecznie od pierwszego dnia okresu odniesienia.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 lutego 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 300 z dnia 14 stycznia 2009 r.)

Strona 98, art. 29, nowy art. 8 ust. 6a akapit pierwszy zmienianego rozporządzenia (WE) 561/2006:

zamiast: „6a. W drodze odstępstwa od ust. 6 kierowca wykonujący pojedynczą usługę okazjonalną w międzynarodowym przewozie osób, zdefiniowaną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych(*) może odłożyć tygodniowy okres wypoczynku o maksimum 12 kolejnych okresów dwudziestoczerogodzinnych po poprzednim regularnym tygodniowym okresie odpoczynku, pod warunkiem że:”;

powinno być: „6a. W drodze odstępstwa od ust. 6 kierowca wykonujący pojedynczą usługę okazjonalną w międzynarodowym przewozie osób, zdefiniowaną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych(*) może odłożyć tygodniowy okres odpoczynku o maksimum 12 kolejnych okresów dwudziestoczerogodzinnych po poprzednim regularnym tygodniowym okresie odpoczynku, pod warunkiem że:”.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

